

Arrest

nr. 101 955 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 tot weigering van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 juli 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 25 mei 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 januari 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 44 254 van 28 mei 2010 weigerde de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende via een op 16 juni 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 26 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 4 mei 2011 meldden verzoeker en M. F., een in België verblijvende Montenegrijnse vrouw, zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Beveren om informatie in te winnen over een voorgenomen huwelijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 mei 2011 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 4 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.10. Verzoeker werd op 18 augustus 2011 gerepatrieerd naar zijn herkomstland.

1.11. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Beveren weigerde bij schrijven van 29 november 2011, na ontvangst van het negatief advies van de procureur des konings te Dendermonde van 18 november 2011, om het voorgenomen huwelijk van verzoeker en M. F. te voltrekken.

1.12. Verzoeker en M. F. traden op 5 januari 2012 in Kosovo in het huwelijk.

1.13. Op 20 februari 2012 diende verzoeker bij het Belgische consulaat te Pristina een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 juni 2012 de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt.

“Op 20/02/2012 werd via de Belgische diplomatieke post in Pristina een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van [K.R.], geboren op 19/08/1984, van Kosovaarse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, [F.M.], geboren op 26/10/1977, van Montenegrijnse nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 06/01/2012 in Kosovo in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is; Naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk tussen betrokkenen in België formuleerde de Procureur des Konings van Dendermonde reeds een negatief advies op 18/11/2011. Uit het gevoerde onderzoek was namelijk gebleken dat het een gepland schijnhuwelijk betrof.

Naar aanleiding van dit negatief advies weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beveren op 29/11/2011 overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek het huwelijk tussen betrokkenen te voltrekken.

Overwegende dat mevrouw [F.] op vrijwillige basis naar Kosovo ging om er op 06/01/2012 met Mijnheer [K.R.] te huwen. Mijnheer [K.] werd eerder op 18/08/2011 naar Kosovo gerepatriëerd.

Overwegende dat het feit dat mevrouw [F.] naar Kosovo ging om met mijnheer [K.] in het huwelijk te treden enkel tot doel heeft om te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch recht.

Overwegende dat er, uitgezonderd hun huwelijk op 06/01/2012, sinds de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen nieuwe elementen in het administratieve dossier aanwezig zijn;

Derhalve weigert de Dienst vreemdelingenzaken het tussen [K.R.] en [F.M.] afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,§1,al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011 ;

[...]

Motivatie:

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

1.15. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Beveren weigerde, na ontvangst van het negatief advies van de procureur des konings te Dendermonde van 18 juli 2012, bij schrijven van 14 augustus 2012 het in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.

De bestreden beslissing verwijst vnl. naar het (negatief) advies van 18 november van de Procureur des Konings van Dendermonde m.b.t. het voorgenomen huwelijk van verzoeker in België, en naar de

weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Beveren op 29 november 2011 om het huwelijk te voltrekken.

De bestreden beslissing besluit dat verzoeker met zijn huwelijk in Kosovo tracht te ontsnappen aan de toepassing van het Belgisch recht.

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd waar zij enkel rekening houdt met het negatief advies van de Procureur des Konings en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Beveren om het huwelijk te voltrekken.

De bestreden beslissing dateert immers nagenoeg 8 (acht) maanden na dit negatief advies c.q. na deze weigeringsbeslissing.

Een 'oudere verwijzing naar het gedateerde advies van de Procureur des Konings is niet van aard om de weigeringsbeslissing ([...]en ook de weigering om het huwelijk te erkennen) te schragen.

Verzoeker heeft de volgehouden wil om in het huwelijk te treden met mevr. [F.] en om met haar een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Gelet op de ruime tijdsspanne tussen de het negatief advies van de Procureur des Konings enerzijds en de datum van de bestreden beslissing anderzijds, kan de Minister van Migratie- en Asielbeleid niet louter boudweg verwijzen naar dit advies.

Minstens diende voorafgaandelijk onderzoek gevoerd te worden naar de huidige relatie van verzoeker en zijn echtgenote mevr. [F.]; het nalaten enig bijkomend onderzoek te voeren naar de oprechtheid van deze relatie is constitutief voor een schending van de zorgvuldigheidsverplichting."

2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Er dient voorts op te worden gewezen dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Tevens dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak

doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, *“Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”*, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visumaanvraag en anderzijds de niet-erkenning van een voorgelegde huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door verzoeker, die in wezen louter stelt dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dat de partners wel degelijk de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen en verweerder zijn beslissing steunt op verouderde informatie, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen

aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is in voorliggende zaak onontvankelijk daar het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van deze onderdelen van het middel erin bestaat dat de Raad wordt gevraagd een standpunt in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK